

Salmer: Vejby 9.00 Tillægget 814: Denne morgens mulighed, 493
Gud Herren så til jorden ned, 694 Jesus at du blev min broder, 676
Guds fred er mer end englevagt

Lem 10.30 Tillægget 814: Denne morgens mulighed, Dåb: 448 Fyldt
af glæde, 41 Lille Guds barn, 694 Jesus at du blev min broder, 438
Hellig, 477 Som korn, 676 Guds fred er mer end englevagt

Tekster: Mika 6,6-8, 1 Tim 1,12-17, Matt 20,20-28

Der ligger en indbygget fælde i den fortælling, vi lige har hørt. For hvad er temaet i evangeliefortællingen? Det er spørgsmålet om, hvordan vi skal forholde os til hinanden som mennesker for at livet kan være sådan som Gud har tænkt det, da han satte skabelsen af verden i værk.

Der er noget afgørende forkert i den måde mennesker i al almindelighed forholder sig til hinanden på. Og det er det, der bliver vist i dagens evangelium. Sebedæussønnerne og deres mor prøver at tiltuske sig særlige fordele i forhold til de øvrige disciple, som igen bliver vrede på de to andre, fordi de har prøvet at luske sig uden om køen til hæderspladserne i himmeriget. Fælden i fortællingen består i, at vi som læsere uvilkårligt lokkes med på karrusellen og begynder at spekulere på, om det nu er de to disciple eller deres mor, der er de store skurke og om ikke også de ti disciple i virkeligheden gerne ville have tiltusket sig de samme pladser, hvis bare de havde været hurtige nok! Og hvis man er tilstrækkeligt from begynder man også

at spekulere over, hvordan jeg nu skal forholde mig, for selv at få en plads blandt de udvalgte i himmeriget.

Jesu svar både til sebedæussønnerne, de øvrige disciple og os er, at selve den måde at tænke på, hvor det gælder om at opnå de første og bedste pladser, ja hele den måde at tænke og leve på, hvor det handler om at være større og hurtigere og bedre end de andre er gal! Og derfor hører den overhovedet ikke hjemme i Guds rige.

Man kan sige, at det er den konkurrencestyrede måde at indrette sig med hinanden på, der forkastes her. Og så er det da for alvor noget, der kommer os ved, for hele vores liv fra vuggestue til plejehjem over skole, arbejdspladser, ja fritiden med er ét stort jag efter at opnå større fordele end de andre.

Hvad er det, der er galt i den måde at leve på, ud over altså at det slider os op hen ad en kant!

Det gale er, at vi gør os selv for små som mennesker!

For selve drivkraften i konkurrencesamfundet er, at vi er kun noget værd, hvis de andre synes, at vi er det!

Vores værdi skal være synlig og målbar for at de andre kan forstå, at vi betyder noget!

Det er selve den måde at tænke om sig selv på, der er gal ifølge evangeliet. Ja, den er ikke bare gal, den er direkte ødelæggende for menneskelivet. Og den er i afgjort modsætning til Guds rige.

Guds rige handler ikke om, at vi skal blive noget værd i andres øjne. Guds rige handler om, at vi i forvejen, bare ved at være til som

mennesker er så uendeligt meget værd, at vi kan dele ud af det uden selv at miste noget ved det.

Når man begynder at tænke nærmere over det, spiller netop dette en kæmpestor rolle i hele biblen:

Gud skaber mennesket i sit billede som mand og kvinde, *så de ligner ham!* står der i 1. mosebog. Gud har skabt mennesket kun en lille smule ringere end Gud, læser vi i salmernes bog. Og Jesus siger: Når Gud klæder himlens fugle og markens urter, hvor meget snarere vil han så ikke sørge for menneskene? Gud har talt hvert hår på vore hoveder. Der bliver glæde hos Guds engle over én synder der omvender sig!

Der siges rigtigt meget i biblen om, hvad der er galt med os mennesker, men baggrunden for hele den kritik af menneskers måde at leve med hinanden på, som sammenfattes i ordet synd, er, at vi bare i kraft af, at vi er mennesker, har fået givet så utroligt meget, at vi har mere end nok til os selv, så meget rummer vi, at vi kan bruge os selv, vores tid og vore kræfter på hinanden uden selv at miste noget ved det. Og Jesus peger jo da også på et menneske, som faktisk lever på denne måde: den fattige enke som lægger alt hvad hun ejer og har i tempelblokken som hjælp til de fattige.

Man kunne måske vende det hele på hovedet et øjeblik. Tænk på hvor meget vi mennesker har udrettet i verden, selvom vi har brugt ufattelige mængder af vor energi på kæmpe mod hinden. Tænk, hvis vi i stedet for at slås mod hinanden, misunde hinanden, snyde og bedrage hinanden og konkurrere med hinanden, tænk, hvis vi i stedet havde brugt vore kræfter og opfindsomhed på at hjælpe og støtte hinanden. Så er der straks nogle der vil sige: jamen det er helt

urealistisk, for det er netop den indbyrdes konkurrence og frygten for at komme bagud, der driver mennesker til at udvikle alle mulige nye tiltag. Men så enkelt er det bare ikke. Der var for et halvt århundrede siden en kvinde, der blev enke, hendes mand havde været landmand, og med et slag stod hun helt alene med en lille gård, der skulle drives. Men hvad skete der? Hun har selv fortalt mig om hvordan naboerne kom igen og igen: hakkede roerne for hende. Hjalp med kreaturerne, høstede for hende. Det har ikke altid og alle vegne været sådan, at mennesker var besat af tanken om at udkonkurrere hinanden for selv at få de bedste pladser, der har også været tider og steder, hvor mennesker hjalp hinanden uden selv at få udbytte og fordel af det.

Hvad skulle der til for at vi indrettede os sådan med hinanden, at det gjaldt om at støtte og hjælpe hinanden i stedet for at udkonkurrere og ødelægge hinanden? Måske skulle der det til, at vi inde i vore hoveder begyndte at tænke mere på hvor meget vi har fået givet i stedet for at tænke på, hvor meget vi kan gå glip af, hvis vi ikke bruger alle midler på at skrabe til os. Og det er jo det, Jesus prøver at få os til. Han fortæller os igen og igen, at Gud bryder sig om os, at Gud vil os. Han fortæller, at Gud ovenikøbet har sendt ham selv, Jesus, for at befri os fra den død, vi frygter skal tilintetgøre os. Når Jesus siger til sine disciple og til os, der i dag er kristen kirke, at det ikke handler om at herske over hinanden og udnytte hinanden, men tværtimod om at hjælpe hinanden, så er det ikke så meget en sur og kedelig pligt, han lægger ned over os, son det er et sporskifte, han prøver at lede os ind i. Han prøver at dreje os bort fra at udkonkurrere hinanden og kæmpe mod hinanden med næb og klør, og han prøver at lede os ind på et spor, hvor vi hjælper,

støtter og holder af hinanden indbyrdes alle sammen. Og hans begrundelse for at gøre det er, at det er sådan Gud er. Gud som har sat os i verden gør alt for os og giver os alt hvad vi har af kærlighed til os og Guds håb for os er, at den samme kærlighed vil fylde os, så også vi indbyrdes gør alt for hinanden og hjælper og støtter hinanden med alt hvad vi kan og alt, hvad vi har.

Det er inde i vore hoveder, den stor ændring skal ske. Vi skal høre og fatte, at vi er uendeligt meget værd bare ved at være til. Og skal vi forstå, at den bedste måde vi kan vise vores storhed og betydning på, det er ved at dele os selv vores tid, vore kræfter og vore midler med hinanden.

Amen.